

Ik leef hier al zo lang ik me kan herinneren. Van hard en koud naar steeds zachter en warmer en met een gedrup, drup, drup vulde ik mijzelf. Ik strekte me uit en wreef de slaap uit mijn ogen. Voorzichtig tastte ik mijn omgeving af. Sijpelend en stromend vonden mijn zoute armen de plekken waar ze moesten zijn. Zilte, zoute, zee-armen. Ik nam zand en klei mee in mijn zoektochten. Rollend en tollend door mijn binnenste. Draaien, kolken, schudden. Tot zij uitstroomden naar een rustiger deel. Het stromen, komen en gaan, de sereniteit en misschien zelfs voorspelbaarheid van dit stuk van mij, maakten dat we samen iets konden opbouwen; het land en ik. Begrijp me niet verkeerd, voorspelbaarheid betekent geen constante in kracht. Ook ik verlies wel eens mijn geduld. Maar er ontstond toch iets. Er ontstond écht iets. Dit hadden wij gedaan!

We bouwden steeds hoger en hoger, tot het land boven mijzelf uit begon te stijgen. Onze bouwwerken bleven ook bij anderen niet onopgemerkt. Al snel trokken we onze eerste bewoners. Zij waren van zacht materiaal en lieten zich horen door een kenmerkend geluid. Met hun hoeven baanden zij weggetjes door onze bouwwerken en aten van ons land. We hadden het fijn samen. Zó fijn zelfs, dat er ook andere wezens naar ons toe kwamen. Die hadden we al wel eerder gezien; zij hoorden bij de zachte bewoners. Maar dit keer was het anders. Langzaamaan begonnen ook zij te wennen en zich te hechten aan het landschap. Want dat was het inmiddels.

Ik vond het zo leuk om te zien dat wat wij hadden gecreëerd zoveel mogelijkheden tot nieuw leven bood. En ik stroomde er middenin! Er kwamen meer en meer en meer bewoners. Ze hechten zich behalve aan het landschap ook aan elkaar.

Maar gezellig was het niet altijd. De verschillende groepen maakten vaak ruzie. Ik trok me dan soms terug of liet juist extra van me horen, niet als straf, maar omdat ik wilde dat het stopte. En toen, eindelijk, konden ze samen leven. Maar het zag ernaar uit dat ze een gezamenlijke nieuwe vijand hadden gekozen: mij. Een harde scheidingslijn tussen ons land en mij zorgde ervoor dat ik afstand voelde.

Die scheidingslijn is er nog steeds. Ik heb in de tussentijd de lijn willen doorbreken, met af en toe succes. Dan stroomde ik weer middenin en kon ik mijn armen weer de ruimte laten zoeken die ze nodig hadden. Gewoon een beetje om te spelen. Kijken wat er nog mogelijk was om contact te maken met het land waarvan ik was verwijderd. Het werkte. Ze kwamen me opzoeken! Ze gingen mee in mijn spel en zagen kansen. De waterboeren van het land. Soms, als de grote drijvende dingen deinsden over mijn golven, kon ik mijzelf moeilijk inhouden. Ik vond ze zó mooi, en trok ze mee mijn binnenste in om te bewaren. Mijn parels.

Ik ben inmiddels ook onderdeel geworden van hún zijn. Met een rafelig touw zijn wij verbonden. Duizend klepperende schelpen houden de draden bijeen door zich vast te klampen. Onze levenslijn. We zijn samen opgegroeid. Mijn zoute armen stromen ook door hen. Mijn ziltigheid weerklinkt in de woorden die rollen van hun tong. De woestenij van mijn golven is te ruiken als de vaarders aan wal gaan. En het lachen van kinderen echoot wanneer ze met bootjes dichterbij mij willen zijn. Eigenwijs en moedig zijn ze om mij toch altijd weer op te zoeken. En dan, in de zomer, op een klein stukje waar zij, klei, zand en ik samen komen, is alles weer even goed.

Alles is goed, hier op de Plaete.